

## VI

En Dag i Begyndelsen af September slog endelig Afrejsens Time.

Det blev en travl og bevæget Dag. Tidlig om Morgen var Emanuel ude paa Skibberup Kirkegaard for at sige Farvel til Guttens Grav og gik derfra til sine Svigerforældre og Hansines Brøder Ole, der nu styrede de gamles Ejendom. Afskeden med Else var temmelig kølig; hun var bleven stærkt paavirket af den almindelige Skibberupstemning; og skønt det efter Hansines Ønske sletikke var bleven omtalt for hende eller nogen anden, at hendes Ophold i Skallinglandet skulde strække sig ud over et Par Dage, kom der et mistænksomt Glimt i Elses Øjne, hvergang Besøget hos Ane kom paa Tale.

Om Formiddagen indtraf den omtalte Deputation i Præstegaarden med en pletteret Kaffekande og en Skrivebordsstol, og hen paa Eftermiddagen ankom endelig en Vogn, som Emanuel — for ikke at være nødt til at bede sine Naboer om flere Vennetjenester — havde bestilt hos en Vognmand inde i Købstaden. Det var en Landauer med Nysølvbeslag og Kusk i Liberi.

Emanuel foer i Rejsefeber omkring mellem Kufferter og Æsker, iført en ny, sort Klædesfrakke og med nyklippet Haar og Skæg. Sigrid fulgte ham i Hælene; hun vilde ikke et Øjeblik slippe ham af syne; det var, som om hun frygtede for, at han skulde kunne rejse bort uden at tage hende med. Barnet havde af lutter Optagethed ikke lukket et Øje hele Natten men hver halve Time spurgt Moderen om, hvad Klokken var. Lige fra Morgenstunden havde hun trofast baaret paa sine private Pakkenelliker — en lille Blikspand, et ituslaaet Dukkehoved og to Tændstikæsker med farvede Sten — og havde ikke været at formaa til at slippe dem et eneste Øjeblik.

Abelone, hvem Hansine havde overtalt til at følge